

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 98/2013-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. B., t. č. vo väzbe, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 46/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. januára 2013 doručené podanie P. B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Návrh na preskúmanie veci*“, v úvodnej časti ktorého uvádza: „*Podávam podnet proti Špecializovanému súdu SR v Pezinku pracovisko Banská Bystrica a proti Najvyššiemu súdu SR. Za to, že porušili moje základné právo a to právo na osobnú slobodu.*“ Ústavný súd

podľa obsahu podania a priloženej dokumentácie kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 46/2012 v súvislosti s požiadavkou na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a za zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp 88/11 zo 17. novembra 2012 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. decembra 2012 (po jeho potvrdení Krajským súdom v Trnave).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že «Žiadosť o prepustenie na slobodu som odoslal dňa 24. 10. 2012 na GP ŠP SR. Pán prokurátor žiadosti nevyhovel a podal ju bezodkladne sudcovi. Dňa 13. 11. 2012 som pred Špec. súdom v Ban. Bystrici k veci vypočutý. Ten o veci rozhodol až 26. 11. 2012. Po doručení rozhodnutia o mojom zamietnutí žiadosti, som v lehote podal dňa 28. 11. 2012 sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu na Najvyšší súd. Najvyšší súd rozhodol 19. 12. 2012, tak tiež veci nevyhovel a zamietol ju.

Mám za to, že súdy nepostupovali dostatočne rýchlo a porušili ustanovenie § 79 ods. 3 T. p. a to konkrétne tretia veta kde sa jasne píše „O takejto žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť...“».

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 46/2012 z dôvodu, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodli „bez meškania“, t. j. z dôvodu, že nerešpektovali jednu zo základných zásad trestného konania vyjadrenú v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene...“. Obdobne je požiadavka prednostného a urýchleného rozhodovania o väzobných veciach vyjadrená aj v § 79 ods. 3 Trestného poriadku, na ktorého porušenie sťažovateľ výslovne poukazuje.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou prednostného a urýchleného rozhodovania o žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu formuloval právny názor, v ktorom uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 126/05, IV. ÚS 181/07).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že špecializovanému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry 26. októbra 2012 a tento súd o nej rozhodol uznesením sp. zn. Tp 38/2012 z 26. novembra 2012 tak, že ju zamietol. Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa z 28. novembra 2012 smerujúcej proti označenému uzneseniu špecializovaného súdu uznesením sp. zn. 3 Tost 46/2012 z 19. decembra 2012.

Z uvedeného vyplýva, že špecializovaný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa vo väzobnej veci v lehote jedného mesiaca a najvyšší súd v lehote 21 dní. Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že oba v sťažovateľovej veci konajúce všeobecné súdy rozhodli

v posudzovanom prípade v lehotách, ktoré zodpovedajú požiadavkám prednostného a urýchleného rozhodovania o väzobných veciach, ktoré boli vymedzené v konštantnej judikatúre ústavného súdu, a preto medzi postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 46/2012 a obsahom základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy z hľadiska požiadavky konať a rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013